

ljati, kakor pri mrzlem. Če je mrzlo, se odenemo s pernico, drugače pa le z navadno lahko odejo. Ravno tako se mora sedaj bolje, sedaj manje nastiljati. Stelja naj se često menja, ker hitro segnijo in zrak spridi, kar pogostoma prouzroča razne bolezni. Umazanost je sovražnica zdravju in je umen živinorejec nikjer ne pusti, zlasti ondu ne, kjer spe živali.

Kmetijske raznoterosti.

Reja svinj. Vsaka gospodinja, ki hoče imeti zdrave svinje, naj dene vedno mej hrano mastenca, (nemški se mu pravi federvajs) žvepleni cvet in grenko sol.

Jež je jako koristna žival. Pobere polže, gliste, kebre, miši in druge škodljive živali. Zato pameten kmetovalec nikdar ne bode preganjal ježa.

Ržen kruh je dober zlasti za delavne konje. Semtertje lahko zameni oves. Še bolje je pa, če se dve tretjini ržene in ena tretjina koruzne moke pomeša.

Poučni in zabavni del.

Kočevci in volk.

(Humoreska. Spisal Julij B.)

(Konec.)

Župnik sam je bil strasten lovec. Vsako prosto uro je porabil za lov. Tega mu je bilo tudi treba. Kož od divjih mačk, lisic, srn, zajcev je bila polna hiša.

Bil pa je, kakor pristen lovec, vedno dobre volje. Joško ga je poznal in je vedel, da tudi kaka trpka beseda iz njegovih ust ne pride od srca.

Sedaj pa je bil župnik posebno dobre volje — poln sladke nade! Kaj velja, ko bi zares dobil volka! Ta zver je dandanes pri nas že redka — ne dobi se je lahko — pa tudi bi ne bilo grdo videti, ako bi ležala kaka volčja koža poleg njegove postelje!

Ukazal je torej Jošku, naj pripravi vse, kar je treba, da volka prav gotovo vjame.

„Ne skrbite, gospod župnik“ zagotavljal je Joško. „Samo na me se je zanesti, ki vse vem ter sem že vse preštudiral! Najin mora biti, pa je!“

„Pij torej še kozarec vina — potem se izgubi — da ne zamudiš!“

Joško zvrne brez ugovora polno čašo vina, se sladko zasmee, zahvali gospoda župnika ter odkoraka ne prav vojaški — naravnost na delo.

Ležal je še sneg.

Kraj, kjer je imel Joško opraviti, ni bil posebno oddaljen. Še pred nočjo je bil Joško s svojimi pomagači gotov. Skopali so globoko jamo, prostorno za pet medvedov, pokrili jo na rahlo s šibjem, sredi tega so pa postavili kos zasmojene jančevine, katera je že od daleč dišala.

Že mej delom padel je sneg in je zapal v noči vsaj za štiri prste na debelo. To je Joška zelo razveselilo, kajti sneg mu je bil voda na mlin.

Roparske živali so zelo previdne, ne dajo se kar tako prevarati. Tukaj pa je bilo vse tako lepo urejeno, da ni bilo jame prav nič razločiti, še človeški sledovi v snegu so bili zameteni.

Teško pričakoval je Joško družega jutra. Komaj se je bilo zdanilo, že je bil na nogah. Treba je bilo iti gledat.

Pride blizo jame — a lasi so se mu ježili. Starega lovca bilo je strah. Čudni glasi so prihajali iz jame. To ni volk — to ni medved — to je nekaj čudežnega. — Sicer jako pogumen, pobral je Joško svoja kopita in je bežal kar se je dalo, proč — proč od jame, ne da bi se bil nazaj ozrl, naravnost k župniku. V jedni sapi pripevedoval je, kaj je doživel.

Župnik pa je zmajeval z glavo.

„Zopet si pokazal, da nisi za nič! Kaj naj bode? — Bedak! — Žival je, ki se je ujela — —“

„Ni, gospod župnik“ odvrne Joško, ter se prekriža. „To ni nobena žival — to je — to je — nekaj posebnega je — pošast morda — — strah in groza mora biti človeka, ako kaj takega le sliši — —“

„Dobodi ljudij — takoj! Tu se zberemo v župnišću — čašo vina vsaki, potem pa hajdi — —!“

V kratkem času je bila vsa vas na nogah. Cela črna vojska bila je mobilizovana, tako, da je župnik s strahom štel svoje goste pa nebroj polnih litrov vina, ki so se kar na mah zopet izpraznili. Nemiren je tekal po sobi in silil vun, — vun, da bi rešil vsaj še nekaj svojega trtnega soka. Potem pa so šli radovedni — bojazljivi — pogumni. — Ko pa so se približali jami, je dejal Joško: „Li čujete? — — Ali ne čujete nič? —“

Drug je pogledal drugega. Nobeden se ni upal naprej. Čudni glasi so doneli iz jame. To ni bilo rjojenje — renčanje, to ni bilo cviljenje — to ni bil jok — a kaj je bilo pač to? —

„Gospod župnik, pojdite Vi naprej!“ prosijo gonjači jednoglasno.

„Dobro! Le naprej!“ odgovori župnik navidezno pogumno — in stopa previdno proti jami. Drugi pogumneži so ostali precej v ozadju. Že je župnik na robu jame.

„Za božjo voljo!“ vsklikne nakrat pol prestrašen, pol veselo iznenaden — potegne puško k licu in — strel zadoni.

Vsi planejo k jami.

V jami je ležal v jednom kotu ubiti volk — njemu nasproti pa je na pol stal, na pol sedel — Kočevci z gosli v roki.

Potegnili so oboje iz jame.

Niso vedeli, bi li občudovali rešenega Kočevca, ali velicega, krasnega volka.

Kakor strel sam, tak je izgledal Kočevci. Majhen starikav možiček v lahki, dolgi suknji, kapo na glavi, kakor jo nosijo muzikantje, temne naočnike na korenjaškem nosu — malo osivelo brado pa popolnoma razmršeno.

Bil je prepaden, bled kakor zid.